

Dosar nr.(...)

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL (...)
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 25.10.2024

Completul de judecată compus din:

Președinte: (...)

Judecător: (...)

Grefier: (...)

Pe rol, soluționarea apelului formulat de apelantul - reclamant (...) împotriva sentinței civile nr. (...) din data de 20.09.2023, pronunțată de Tribunalul (...) conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. (...), în contradictoriu cu intimatul-pârât **SERVICIUL ROMÂN DE INFORMATII-UNITATEA MILITARĂ** (...), cauza având ca obiect „calcul drepturi salariale”.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns apelantul-reclamant prin avocat (...), în baza împuternicirii avocațiale aflată la fila 29 dosar și intimatul-pârât prin consilier juridic Berceanu Iulian, în baza împuternicirii de reprezentare juridică la fila 35 din dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul de ședință expune referatul cauzei, în cadrul căruia învederează instanței obiectul cauzei, stadiul procesual, părțile, legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, precum și faptul că intimatul -pârât a depus note de ședință, înregistrate la Compartimentul registratură la data de 29.08.2024.

Curtea pune în discuție, în temeiul dispozițiilor art. 2 (1) din OUG nr. 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție referitor la modalitatea de calcul al soldei de funcție, pe baza salariului de bază minim brut garantat în plată stabilit prin hotărâre de guvern, ca produs între acesta și coeficientul de ierarhizare.

Avocatul apelantului-reclamant depune la dosarul cauzei înscrisuri, apreciind că OUG nr. 62/2024 este neconstituțională, însă nu invocă excepția de neconstituționalitate cu privire la aceasta. În ceea ce privește sesizarea ÎCCJ, învederează că nu se opune, de altfel, nici nu ar putea să se opună, având în vedere că ordonanța impune instanței să sesizeze Înalta Curte.

La întrebarea instanței de ce OUG nr. 62/2024 ar fi neconstituțională, avocatul apelantului-reclamant consideră că ordonanța este adoptată într-o materie care nu reclama urgența. Învederează că urgența o apreciază legiuitorul, în cazul ordonanței, guvernul. De asemenea, un alt motiv pentru care ordonanța ar fi neconstituțională este acela că, din perspectiva normelor de tehnică legislativă, aceasta nu derogă de la codul de procedură civilă, adică nu se menționează, prin derogare de la dispozițiile privind sesizarea ÎCCJ cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept în această materie, că instanțele sunt obligate. Precizează faptul că OUG nr. 62/2024 are o construcție improprie juridic, adică norma nu are claritate. OUG nr. 62/2024 pentru a fi clară trebuia, prin derogare de la dispozițiile art. 513 Cod procedură civilă, în materia drepturilor salariale, a drepturilor de pensie sau a personalului plătit din fonduri publice, să menționeze că instanțele sunt obligate să se sesizeze Înalta Curte.

La întrebarea instanței, dacă nu cumva judecătorul ar trebui să interpreteze această chestiune văzând eventuala diferență de reglementare între situația personalului plătit din

fonduri publice și toate celelalte probleme de drept, apelantul-reclamant, prin avocat consideră că instanța poate să facă acest lucru, însă norma trebuie să fie clară de la legiuitor.

Cu privire la admisibilitatea sesizării, intimatul-pârât, prin consilier juridic învederează că lasă la aprecierea instanței cu privire la aceasta, iar cu privire la oportunitate, arată că și-a exprimat punctul de vedere, pe larg, prin notele scrise depuse la dosar.

La întrebarea instanței, apelantul-reclamant, prin avocat arată că pe fondul cauzei și-a exprimat punctul de vedere în cuprinsul actelor procedurale, respectiv prin cererea de chemare în judecată și apel.

Curtea declară dezbaterile închise și, în raport de dispozițiile art. 394 Cod procedură civilă, reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Deliberând asupra apelului, constată următoarele:

Prin **cererea** de chemare în judecată înregistrată pe rolul primei instanțe sub nr. (...) la 16 iunie 2023 reclamantul (...) a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Serviciul Român de Informații – Unitatea Militară (...) pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună recalcularea soldei sale de funcție prin raportare la salariul minim brut pe țară garantat în plată de 2230 lei conform HG 935/2019 începând cu 1 ianuarie 2020 și 2500 lei conform HG 1071/2021 începând cu 1 ianuarie 2022 și până la data trecerii în rezervă, înmulțit cu coeficientul de ierarhizare prevăzut de legea 153/2017, actualizat și cu dobânda legală până la plata efectivă și integrală.

Prin **sentința civilă nr. (...) din data de 20.09.2023**, Tribunalul (...) a respins acțiunea privind pe reclamantul (...) și pe pârâtul SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII, ca nefondată.

În chestiunea care interesează prezenta sesizare, instanța de fond a reținut că reclamantul a avut calitatea de locotenent-colonel în cadrul pârâtului, fiind pensionat ca urmare a trecerii în rezervă la 10.12.2022. Că din analiza înscrisurilor aflate la dispoziția sa, pentru perioada ce face obiectul acțiunii de față (6.06.2020-10.12.2022), solda de funcție a reclamantului a fost în mod corect calculată, potrivit dispozițiilor legale aplicabile, respectiv prin însumarea cuantumurilor :

1. soldei funcției de bază potrivit Legii 330/2009 (care cuprindea solda de funcție, solda de merit, indemnizația de dispozitiv și sporul pentru păstrarea confidențialității),
2. sumei compensatorii cu caracter tranzitoriu stabilite potrivit legii 330/2009
3. majorării de 25% prevăzute de legea 153/2017 și acordată începând cu 1.01.2018
4. majorărilor anuale acordate potrivit dispozițiilor art. 38 alin 4 din legea 153/2017.

Și că modalitatea de calcul a soldei de funcție propusă de reclamant este aplicabilă abia începând cu data de 1.01.2023, data la care, însă, reclamantul avea deja calitatea de pensionar.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal și motivat, reclamantul (...), înregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 16.11.2023, sub numărul (...).

A invocat, cât privește motivele relevante prezentei sesizări, incidența dispozițiilor art. 39 alin. 2 din Legea nr. 153/2017, privind aplicarea tranzitorie, potrivit căroră, în lipsa unei funcții similare în plată, personalului reîncadrat îi va fi calculată solda de funcție ca fiind produsul dintre coeficientul de ierarhizare și salariul minim brut garantat în plată.

Astfel, Legea nr. 153/2017 are în vedere 2 modalități de aplicare: aplicarea etapizată și aplicarea tranzitorie:

- aplicarea etapizată: potrivit art. 38 alin. 2 lit. a) începând cu 1 iulie 2017 "se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017". Folosirea sintagmei "se mențin în plată" are în

vedere ipoteza că salariile nu pot scădea ca efect al intrării legii nr. 153 în vigoare. Până în anul 2022 anual sunt prevăzute o serie de creșteri, până la atingerea cuantumurilor din 2022.

- aplicarea tranzitorie: are în vedere ipoteza în care personalul este nou încadrat și nu există o funcție similară în plată se aplică direct metoda de calcul prevăzut de legea nr. 153/2017, respectiv coeficient de ierarhizare înmulțit cu salariul minim brut.

Solda lunară este compusă dintr-o serie de elemente, dintre care, solda de funcție este elementul care se calculează ca produs dintre: (i) coeficientul de ierarhizare și (ii) salariul minim brut garantat în plată, cel dintâi fiind elementul care diferențiază funcțiile prin raportare la gradul profesional deținut, după distincțiile de la art. 8 din Legea-cadru nr. 153/2017.

Or, dacă coeficientul este cel din Legea nr. 153/2017, înseamnă că reclamantului trebuia să-i fie stabilită o soldă de funcție produsul dintre coeficient și salariul minim brut pe economie.

Interpretarea potrivit căreia se preia nivelul soldei din luna iunie, ar conduce la: (1) aplicarea coeficienților din vechea reglementare, (2) stabilirea drepturilor salariale s-ar face în baza unor dispoziții abrogate și (3) prin încălcarea art. 1 alin. 3 din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit căreia de la data intrării în vigoare, drepturile salariale sunt guvernate exclusiv de aceasta.

Intimatul **SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII – UNITATEA MILITARĂ** (...) a depus întâmpinare la dosar, în data de 21.12.2023, prin care a arătat că algoritmul de calcul propus de apelant nu are fundament în normele de drept care au guvernat, în perioada de timp vizată prin cererea de chemare în judecată, modul de formare a veniturilor cadrelor militare în activitate.

A arătat că argumentul după care prin dispoziții tranzitorii s-a statuat asupra unei aplicări etapizate, în intervalul 1 iulie 2017 și până la începutul anului 2023, este concordant atât cu actele normative relevante, cât și cu jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv a Curții Constituționale a României prin care s-au adus clarificări de interpretare a acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 316/2023, Curtea Constituțională a statuat că:

"38. Prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 dispun în sensul neaplicării valorii de referință și coeficienților de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Aceste prevederi legale fac inaplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010, dar nu în sensul contrarării voinței legiuitorului, ci în sensul protejării dreptului la salariu, ca drept fundamental, astfel ca implementarea unui nou sistem de salarizare să nu conducă la diminuarea drepturilor salariale ale niciuneia dintre categoriile profesionale plătite din fonduri publice."

De asemenea, prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, nr. 62 din 17 octombrie 2022, s-a subliniat că raportarea valorii coeficienților de ierarhizare la cele prevăzute de Legea nr. 138/1999 reprezintă o opțiune a legiuitorului de aplicare în timp a prevederilor legale referitoare la salarizarea cadrelor militare, întrucât „coeficienții de ierarhizare pentru stabilirea soldelor de funcție ale acestora au rămas cei în vigoare la 31 decembrie 2009 (stabiliți prin anexa nr. 1 litera A la Legea nr. 138/1999), date fiind dispozițiile legilor succesive de salarizare, de a rămâne în plată drepturile salariale de la 31 decembrie 2009, prima dintre aceste norme fiind cea de la art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009, potrivit căruia: „(5) în anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009, astfel: a) noul salariu de bază, solda funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare va fi cel/cea corespunzătoare funcțiilor din luna decembrie 2009, la care se adaugă sporurile care se introduc

în acesta/aceasta potrivit anexelor la prezenta lege; b) sporurile prevăzute în anexele la prezenta lege rămase în afara salariului de bază, soldei funcției de bază sau, după caz, indemnizației lunare de încadrare se vor acorda într-un cuantum care să conducă la o valoare egală cu suma calculată pentru luna decembrie 2009. (87.) Dispoziții similare s-au regăsit și în Legea-cadru nr. 284/2010 și, ulterior, în legile anuale de punere în aplicare a prevederilor acesteia, care aveau în vedere premisa menținerii salarizării corespunzătoare anului precedent aplicabilității fiecărui act normativ."

Potrivit art.38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prevederile acesteia se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017, de la care se mențin în plată, la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Astfel, din perspectivă legislativă, în perioada 15.10.2017 - 03.01.2023, solda de funcție acordată personalului militar nu a fost stabilită raportat la coeficienții de ierarhizare prevăzuți de Legea-cadru nr. 153/2017, ci potrivit dispozițiilor de aplicare a legii-cadru, stabilite prin OUG nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, OUG nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, OUG nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, OUG nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și OUG nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

La termenul de judecată din 25.10.2024, Curtea a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art.2 din OUG nr.62/2024, pentru a da o hotărâre de principiu prin care să dea dezlegare chestiunii de drept privitoare la calcularea soldei de funcție prevăzute în Anexa 6 a Legii nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, pe baza salariului minim brut garantat în plată stabilit prin hotărâre de guvern, ca produs dintre acesta și coeficientul de ierarhizare.

Intimatul **SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII -UM (...)** și-a exprimat punctul de vedere în sensul că nu sunt îndeplinite condițiile art./2 din OUG nr. 62/2024, întrucât această chestiune a primit dezlegare în repetate rânduri, atât la nivelul ÎCCJ, cât și al instanțelor de drept comun ori chiar al Curții Constituționale a României.

Evocă în acest sens decizia nr. 2300/2021 din 17.11.2021, pronunțată în dosarul nr. 24192/3/2020, prin care Curtea de Apel București exclude interpretarea recurentului-reclamant în sensul că la data de 01.07.2017 modalitatea de calcul a soldei de funcție este coeficientul de ierarhizare înmulțit cu salariul minim brut pe economie, arătând că până în anul 2022, dispozițiile art. 38 alin. 2 din Legea nr.153/2017, iar nu niște norme abrogate, reprezintă temeiul în baza căruia recurentul - reclamant a fost salarizat.

De asemenea, o serie de hotărâri, sentința nr.79/2019 din 20.06.2019 (definitivă), în dosarul nr. 352/101/2019* al Tribunalului Mehedinți, sentința nr. 599/2021 din 04.03.2021 în dosarul nr. 5196/120/.2020 al Tribunalului Dâmbovița, sentința nr.1240/2020 din 26.11.2020 a Tribunalului Caras Severin, sentința nr. 869/2020 din 30.10.2020 a Tribunalului Covasna, sentința nr. 2489/2021 din 11.10.2021 a Tribunalul CLUJ prin care s-a statuat unitar, că dispozițiile HG nr.1/2017 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în

plată, începând cu data de 1 februarie 2017, nu sunt aplicabile, întrucât, în cazul militarilor, legiuitorul a instituit un alt corespondent pentru salariul de bază și anume, solda de funcție sau salariul de funcție a cărui valoare a fost determinată în strictă concordanță cu legislația în vigoare. Astfel, la data adoptării acestui act normativ, sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009 și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării, au fost introduse în salariul de bază/ indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul funcției de bază, neputându-se face o echivalare între soldă și salariu, respectiv că salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată începând cu 01.02.2017 nu are legătură cu modalitatea de stabilire a drepturilor de pensie reglementată de art. 20 și urm. din Legea nr. 223/2015 și nici cu actualizarea acestor pensii reglementată de art. 60 alin. I din același act normativ.

Cu privire la prevederile statuate în art. 38 alin. (2) din Legea nr. 153/2017, CCR a statuat, prin Decizia 108/2021, că "...normele legale evocate instituie reguli privind aplicarea în timp a legii-cadru a salarizării personalului plătit din fonduri publice, stabilind, pentru perioada 1 iulie 2017-31 decembrie 2017, obligația menținerii în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017 a cuantumului brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și a cuantumului sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții."

Iar prin decizia nr. 15/17.02.2020, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 512/16.06.2020, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în paragraful 67, că „orientarea instanțelor de judecată spre o anumită interpretare a normelor juridice în sensul că analiza comparativă a nivelului salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată cu cel al salariului de funcție al poliștilor se face fără excluderea din salariul de funcție a sumelor compensatorii tranzitorii aferente sporuri lor care nu se mai regăsesc în actuala reglementare - Legea-cadru nr. 284/2010 -, dar care au fost păstrate, virtual, ca drepturi câștigate, ceea ce conduce la concluzia că problema de drept, astfel cum este prezentată în sesizare, nu este susceptibilă de interpretări diferite."

Cercetând condițiile sesizării Curtea constată îndeplinite cerințele art.1 și 2 (1) din OUG nr.62/2024, prin existența chestiunii de drept ce condiționează judecata, referitoare la modul de calcul al soldei de funcție prevăzute în Anexa 6 a Legii nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, de la data intrării în vigoare a legii, pe baza salariului minim brut garantat în plată stabilit prin hotărâre de guvern, ca produs dintre acesta și coeficientul de ierarhizare.

Chestiunea nu a fost tranșată de instanța supremă anterior, în discuție nefiind analiza comparativă și eventuala relație ce se stabilește între nivelul salariului de bază minim brut pe țară și cel al soldei de funcție și nici doar valorificarea coeficienților de ierarhizare la stabilirea acestei componente salariale, ci însăși modalitatea de stabilire a acesteia, în aplicarea Legii nr.153/2017, de la data intrării în vigoare, ca produs între salariul minim stabilit prin hotărârea de guvern în vigoare și coeficientul de ierarhizare corespunzător din Anexa 6, în condițiile posibilității unor soluții divergente în materie. Din experiența jurisprudențială anterioară, interpretările și aplicările diferite ale legii în problema alcătuirii dreptului salarial în discuție, nu pot fi excluse, astfel că rațiunea legiuitorului care a adoptat ordonanța de urgență nr.62/2024, obligând instanțele să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept cu care a fost investită, se găsește îndeplinită.

Atât expunerea de motive din preambul, cât și textele art.1-2 din OUG nr.62/2024 sunt restrictive cât privește marja de apreciere de care mai dispune o instanță investită cu o cauză

având obiectul prevăzut la art.1, cu privire la posibilitatea sesizării problemei de drept care implică drepturile salariale cuvenite personalului plătit din fonduri publice și care nu a primit vreo soluție din partea instanței supreme. Astfel, ea este obligată la solicitarea de care vorbește art.2 (1), interesul legii fiind exprimat - mai mult decât pentru dezlegarea chestiunilor dificile care au iscat practică neunitară -, în favoarea obținerii unor soluții obligatorii cu caracter general, pentru a se cunoaște tratamentul salarial în orice context al aplicării legii, socio-economic-juridic, adică nu numai atunci când chestiunea devine litigioasă, ci inclusiv la nivelul angajatorilor și autorilor bugetului general consolidat, pentru a fi în măsură să-l prevadă. Legiuitorul care a edictat menționata ordonanță de urgență, dar care, de-a lungul timpului, a fost confruntat cu sancționarea ca neconstituțională a unora din interpretările de care actul său era pasibil, ori cu statuarea, ca general-obligatorie, a unei interpretări, din mai multe posibile, prin decizii ale Curții Constituționale și Înaltei Curți de Casație și Justiție, și-a exprimat nevoia de a cunoaște conținutul drepturilor reglementate, conținutul însuși al legii adoptate, într-o "fază incipientă" a încă unei manifestări a fenomenului de stabilire pe cale jurisprudențială, a drepturilor salariale cuvenite personalului plătit din fonduri publice, cum este și cauza de față. În acest sens, a instituit o modalitate parțial derogatorie de la dispozițiile art.519-520 Cod procedură civilă, din perspectiva puterii de apreciere pe care o mai are instanța cu privire la oportunitatea sesizării, în scopul obținerii cât mai prompte a interpretării obligatorii ce face corp comun cu legea sa, spre deosebire de o hotărâre judecătorească ce are efecte relative, chiar dacă recunoaște drepturi cu potențial de aplicare generală, în materia celor salariale, plătite din fonduri publice. Altfel spus, dacă generalitatea dreptului salarial plătit din fonduri publice impune ca el să fie recunoscut la același nivel, tuturor în situații identice sau comparabile, atunci acest drept să se stabilească prin decizie care are efecte similare cu ale legii, pentru că altfel s-ar perpetua situațiile de inegalitate între cei care trebuie să beneficieze de tratament identic. Faptul că până în prezent practica nu ar fi problematică, nu reprezintă o condiție de sesizare în reglementarea propriu-zisă a art.1 din OUG nr.62/2024, după cum ea poate fi cel mult o situație circumstanțială, cu potențial de a se schimba la prima excepție, astfel încât reținând îndeplinite ipotezele art.1-2 din OUG nr.62/2024, în scopul stabilirii prin autoritatea deciziei obligatorii a instanței supreme, a modului de alcătuire a unui drept de aplicabilitate generală personalului din categoria căruia face parte reclamantul, va solicita acesteia să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept referitoare la *calcularea soldei de funcție prevăzute în Anexa 6 a Legii nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, pe baza salariului minim brut garantat în plată stabilit prin hotărâre de guvern, ca produs dintre acesta și coeficientul de ierarhizare*, suspendând judecata până la soluționarea sesizării.

Chestiunea vizează perioada imediat următoare intrării în vigoare a legii nr.153/2017 în care își are sursa dreptul reclamat pentru un interval ulterior, până în anul 2023, și totodată, nu are în vedere aspectul care ține de aplicarea legii la cazul concret, al lipsei unei funcții similare în plată care ar atrage incidența reglementării tranzitorii cuprinse în art. 39 alin. 2 din Legea nr. 153/2017, al coeficientului de ierarhizare efectiv cuvenit ori încadrarea reclamantului într-o ipoteză sau alta a normelor prin care se realizează aplicarea legii salarizării. Ci în mod exclusiv și abstract, reglementarea și determinarea soldei de funcție prevăzute în Anexa 6, de la data adoptării acesteia, pe baza salariului minim brut garantat în plată, ca produs al acestuia, stabilit succesiv prin hotărâri de guvern, cu coeficientul de ierarhizare corespunzător, din aceeași anexă.

Punctul de vedere al instanței se exprimă în sensul că un astfel de mod de determinare a soldei de funcție a personalului militar nu este prevăzut de Legea nr.153/2017 pentru perioada care începe cu intrarea sa în vigoare până în anul 2023, și că art. 38 alin. 2 lit. a), după care, începând cu 1 iulie 2017, *cuantumul brut al soldei de funcție se menține în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017*, are sensul propriu, al stabilirii nivelului cuvenit al acestui drept

salarial începând cu data menționată, iar nu doar pe acela al asigurării împotriva scăderii salariilor urmare a aplicării legii noi, spre a interpreta că aceasta e de imediată aplicare în toate dispozițiile sale (deși reglementate expres cu aplicare etapizată), însă, în măsura în care din aplicarea lor ar rezulta un quantum mai mic al drepturilor, s-ar păstra în plată cel anterior. Precum s-a spus și repetat, legea e de aplicare treptată, pornind de la drepturile salariale avute la data intrării sale în vigoare, conform etapizărilor expres menționate în cuprinsul art.38, care altfel s-ar găsi superflue, față de care, cel puțin pentru componenta salarială în speță, modul de calcul pretins nu e reglementat decât începând cu anul 2023, prin art.12 (2). Care însă nu face obiectul speței și al riscului de interpretare diferită, fiind expres prevăzut în lege, la adăpost de o aplicare contestabilă în practica activității, care ulterior să fie dedus judecății și să primească soluții diferite și în practica judiciară. Se consideră prin urmare că modul cum a rezultat solda de funcție în speță, urmare a aplicării succesiunii legislative începând cu anul 2010, pentru a justifica nivelul convenit până la data trecerii în rezervă, anterior anului 2023, ca și relația cu nivelul salariului minim brut garantat, nu este numai decît necesar a fi analizate și explicate în speță. Unde este suficient să se constate că modul de calcul urmărit nu este prevăzut de legea incidentă pentru perioada de referință și că elementele și criteriile de alcătuire a dreptului pretins reprezintă o opțiune exclusivă a legiuitorului, în condițiile în care ultra- sau retroactivitatea se raportează la supraviețuirea unei legi abrogate, respectiv, aplicarea uneia noi și pentru trecut, iar nu la aplicarea legii în vigoare, chiar și atunci când din punct de vedere material ar prelua și perpetua un mod de calcul provenit din legislația anterioară, pe care să-l antameze treptat, conform periodizărilor pe care le face, și care converg spre scopul final la un moment dat, moment pe care însă datele speței nu ajung să-l atingă.

PENTRU ACESTE MOTIVE DISPUNE

În temeiul art.2 din OUG nr.62/2024:

Solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept referitoare la calcularea soldei de funcție prevăzute în Anexa 6 a Legii nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, pe baza salariului minim brut garantat în plată stabilit prin hotărâre de guvern, ca produs dintre acesta și coeficientul de ierarhizare.

Suspendă judecata până la soluționarea apelului formulat de apelantul – reclamant (...), *(CNP (...)) cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură la av. (...)* împotriva sentinței civile nr. (...) din data de 20.09.2023, pronunțată de Tribunalul (...) în dosarul nr. (...), în contradictoriu cu intimatul-pârât **SERVICIUL ROMÂN DE INFORMATII-UNITATEA MILITARĂ** (...) cu sediul în București, Bdul Libertății nr. 14, sect. 5, de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Cu recurs pe durata suspendării.

Pronunțată azi, 25 octombrie 2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea.

Președinte
(...)

Grefier
(...)

Judecător
(...)